

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์
ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยและ
แนวทางการแก้ปัญหา : กรณีศึกษาคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

**Problems of Using English Loanwords in Thai Context and
Guidelines for the Solutions: A Case Study at Faculty of Liberal Arts,
Rajamangala University of Technology Srivijaya**

กันทริน รัชศาสตร์
นิต กัทเบิร์ตสัน
ทรรศนีย์ คีรีศรี

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ประจำปีงบประมาณเงินรายได้ พ.ศ. 2558

**ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยและ
แนวทางการแก้ปัญหา : กรณีศึกษาคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย**

กันทริน รักษ์สาคร¹ ทรรศนีย์ ศิริศรี² และนิล คัทเบิร์ทสัน³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย โดยเป็นกรณีศึกษาจากนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกำหนดแบบโควต้า (Quota sampling) จำนวน 122 คน คือ นักศึกษาของหลักสูตรสาขาวิชาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ทั้ง 5 หลักสูตร ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบก่อนและหลังใช้คู่มือ “LOANWORDS” แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษาในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย คู่มือ “LOANWORDS” และแบบประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใช้คู่มือ “LOANWORDS” ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1) การสำรวจปัญหาในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบท พบว่า นักศึกษามีปัญหาใน 8 ประเด็น คือ ปัญหาของการไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำยืมส่วนมากที่มาจากภาษาอังกฤษ ปัญหาในการสะกดคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษเมื่อแปลเป็นภาษาไทย ปัญหาในการออกเสียงคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ การขาดความรู้ในการแยกคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษกับคำยืมจากภาษาอื่น การใช้คำยืมในภาษาไทยที่ผิดความหมาย ปัญหาการเลือกใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมาปนภาษาไทย ได้ถูกต้อง การจำแนกคำยืมที่มาจากศัพท์บัญญัติ และปัญหาในการเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง ซึ่งทั้ง 8 ประเด็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.29 ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างมีเป็นอันดับแรก คือการเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยได้ถูกต้อง ส่วนปัญหาที่เป็นอันดับสุดท้าย คือ การแยกคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษกับคำยืมจากภาษาอื่น นอกจากนี้ผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำยืมจากภาษาอังกฤษ แสดงถึงปัญหาการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีผู้สอบผ่านเกณฑ์ 50% เพียง 54 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 44.26 และค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.37 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน

2) ผลการวิเคราะห์ปัญหาในการศึกษาครั้งนี้ นำไปสู่การพัฒนาคู่มือ “LOANWORDS” เพื่อแนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ซึ่งได้รับการประเมินโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งมีค่าเฉลี่ย 4.22 และการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การทดสอบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” พบว่า ผลคะแนนการทดสอบวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ของนักศึกษาหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” สูงกว่าผลคะแนนก่อนการใช้คู่มืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (Sig. = 0.000 < 0.01)

^{1,2,3} คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

**Problems of Using English Loanwords in Thai Context and
Guidelines for the Solutions: A Case Study at Faculty of Liberal Arts,
Rajamangala University of Technology Srivijaya**

Kantarin Rugsakorn¹ Tassanee Kirisri² and Neil Cuthbertson³

ABSTRACT

The objectives of this research were to explore problems of using the English loanwords in Thai context as a case study of students at Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya; and to study guidelines for solving the problems. Selected by quota sampling, the samples were 122 students of all five programs in Faculty of Liberal Arts, being enrolled in the second semester of academic year 2014. The instruments for data generation were pre-test and post- test, a questionnaire asking about students' problems of using the English loanwords in Thai context, a handbook of "LOANWORDS" and an evaluation form of the handbook. Data were statistically analysed for percentage, mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.) and t-test.

The findings indicated that:

1) The exploration of problems of using the English loanwords in Thai context revealed 8 areas of problems including problems of not knowing real meanings of the English loanwords, problems of loanwords misspelling when translated into Thai version, problems of incorrect pronunciation, a lack of knowledge in identifying the English loanwords from other languages, the use of loanwords in the incorrect meanings; a lack of knowledge in differentiating loanwords from the English terminology, and problems in selecting loanwords to convey the correct meanings in Thai. As a whole, the average of problems was at a moderate level of 3.28. The problems in selecting loanwords to convey the correct meanings in Thai became students' major problem while a lack of knowledge in identifying the English loanwords from other languages was rated as the least problem. Further, the results from the pre-test showed that students had the greatest problems in using the expressions consisting of the English loanwords. Only 54 students or 44.26% of them could pass the test with the average score of 4.37 out of 10 marks.

2) The analysis of the problems led to the development of a handbook of "LOANWORDS" as one of the guidelines for solving the problems. As a whole, the handbook

was evaluated at a high level with an average score of 4.22. Further, the analysis of the efficiency of the handbook, it was found that the students' average scores of the test after using the handbook were higher than those of the pre-using handbook test at a significant level of 0.01 (Sig. = 0.000 < 0.01).

^{1,2,3} Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาและความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ตรวจความเหมาะสมของเครื่องมือวิจัย รวมทั้งคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณหัวหน้าสาขา หัวหน้าหลักสูตร อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษและนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจากทั้ง 5 หลักสูตรในสังกัดคณะศิลปศาสตร์ที่กรุณาสละเวลาให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยที่ได้สนับสนุนทุนวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2558

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ในการเป็นแนวทางพัฒนาการความรู้ในเรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยต่อไป

คณะผู้วิจัย

มิถุนายน 2559

สารบัญ

หน้า

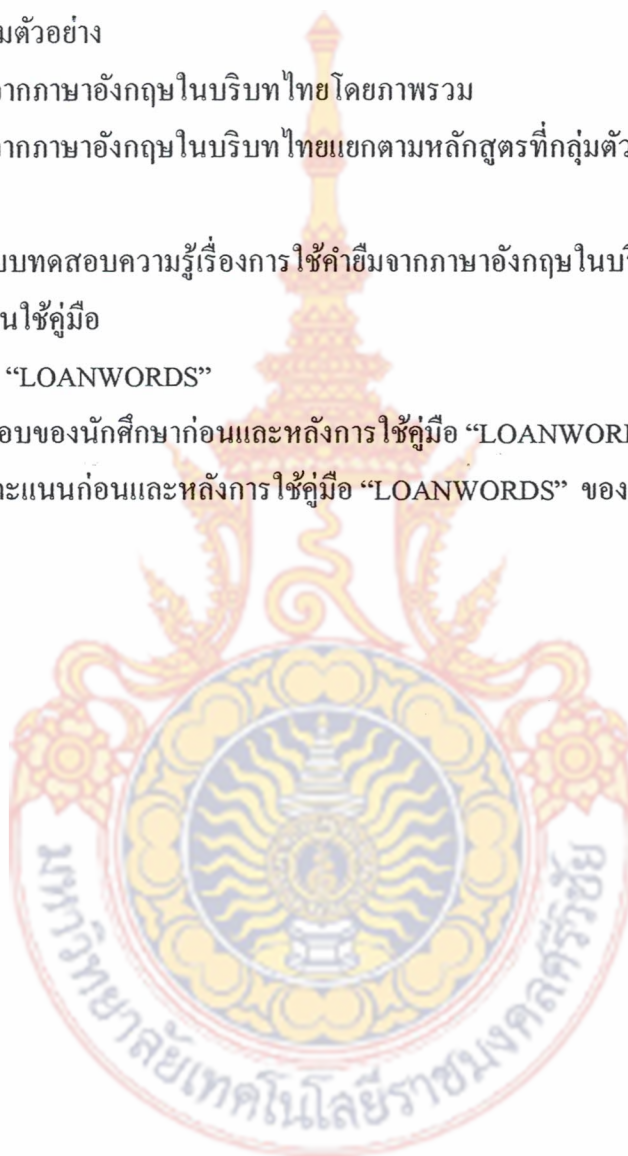
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฌ
บทที่	
1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	1
3. ความสำคัญของการวิจัย	2
4. ขอบเขตของการวิจัย	2
5. ข้อตกลงเบื้องต้น	2
6. กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย	3
7. นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
1. การยืมภาษา	4
2. คำยืม	4
3. ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ	7
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8

3	วิธีการดำเนินการวิจัย	10
	1. ประชากร	10
	2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	10
	3. การสร้างเครื่องมือ	11
	4. การเก็บรวบรวมข้อมูล	11
	5. การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย	11
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	13
	1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	13
	2. ผลการศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย	14
	3. แนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย	16
5	สรุปและอภิปรายผลการวิจัย	22
	1. การสรุปผล	22
	2. อภิปรายผล	24
	3. ข้อเสนอแนะและแนวทางการวิจัยในครั้งต่อไป	26
	บรรณานุกรม	27
	ภาคผนวก	29
	ประวัติผู้วิจัย	40

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	13
2 ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย โดยภาพรวม	14
3 ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยแยกตามหลักสูตรที่กลุ่มตัวอย่าง สังกัด	15
4 ผลคะแนนการทำแบบทดสอบความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ของกลุ่มตัวอย่างก่อนใช้คู่มือ	16
5 ผลการประเมินคู่มือ “LOANWORDS”	18
6 ผลคะแนนการทดสอบของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS”	20
7 การเปรียบเทียบผลคะแนนก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” ของกลุ่ม ตัวอย่าง	21

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 คู่มือ “LOANWORDS”

17

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญต่อทุกภูมิภาคทั่วโลก เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นตัวกลางในการสื่อสารอย่างแพร่หลายในทุกสาขาทั้งในการศึกษา ทางสังคมและธุรกิจ เนื่องจากการที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อกับหน่วยงานต่างประเทศและการเข้าทำงานในบริษัทหรือองค์กรต่าง ๆ ทำให้ในปัจจุบันประเทศในภูมิภาคเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย หรือเวียดนาม ซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ และในการที่บุคคลสามารถสื่อสารได้ บุคคลนั้นต้องมีทักษะภาษาอังกฤษในด้านการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน นอกจากนี้บุคคลต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันแล้ว บุคคลต้องมีทักษะและความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับการทำงานด้วย

การศึกษาเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่า มีผู้ที่นิยมใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมีจำนวนมากที่ออกเสียงคำที่ใช้ไม่ถูกต้องและไม่รู้ความหมายที่ถูกต้อง หรืออาจจะใช้คำทับศัพท์ที่ไม่สอดคล้องกับบริบท และเขียนสะกดคำผิดพลาด สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดความสับสน และเกิดการลอกเลียนแบบตัวอย่างผิด

การศึกษาของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2541) พบว่านักศึกษาไทยส่วนมากเข้าใจว่า การใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องไม่เกิดผลกระทบต่อสื่อสาร และปรากฏว่า มีคำยืมจากภาษาอังกฤษจำนวนมากที่นักศึกษา เขียนสะกดคำผิด และไม่เข้าใจความหมาย ซึ่งมีสาเหตุจากการที่นักศึกษาใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษตามบุคคลอื่น โดยไม่ทราบวิธีเขียนสะกดคำตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน และยังขาดความเข้าใจความหมายของคำยืมจากภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง แม้ว่าจะพบคำที่เป็นคำยืมอยู่เป็นประจำ และมีบริบทประกอบอยู่ด้วยก็ตาม

แนวคิดข้างต้น ทำให้คณะผู้วิจัยในฐานะผู้รับผิดชอบรายวิชาภาษาอังกฤษศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และมุ่งหวังที่จะศึกษาแนวทางแก้ปัญหา เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะของนักศึกษาดังกล่าว

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย โดยเป็นกรณีศึกษาจากนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

1.2.2 เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย

1.3 ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อคณะ อาจารย์ผู้สอน และนักศึกษาอย่างยิ่ง โดยข้อมูลนี้ช่วยให้อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษความตระหนักถึงปัญหาการใช้คำยืมในภาษาอังกฤษของนักศึกษา และนักศึกษามีความตระหนักถึงความสำคัญของการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังสามารถใช้เป็นแนวทางการพัฒนาคู่มือคำยืม เพื่อเผยแพร่ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และเพื่อส่งเสริมความเข้าใจและพัฒนาทักษะการใช้คำยืมในภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ถูกต้อง

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งขอบเขตการวิจัยเป็น 3 ด้าน คือ

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยในภาคเรียนที่ 2/2557

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- ศึกษาขอบเขตของเนื้อหาพื้นฐานเกี่ยวกับการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ

1.4.3 ขอบเขตด้านข้อมูล

- ข้อมูลเอกสาร รวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ และปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ

- ข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลที่ได้จาก

- (1) ผลการสอบความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง การใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ
- (2) การสร้างคู่มือการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ 400 คำ จำนวน 70 เล่ม
- (3) การสำรวจปัญหาในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย
- (4) การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใช้คู่มือการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ 400 คำ

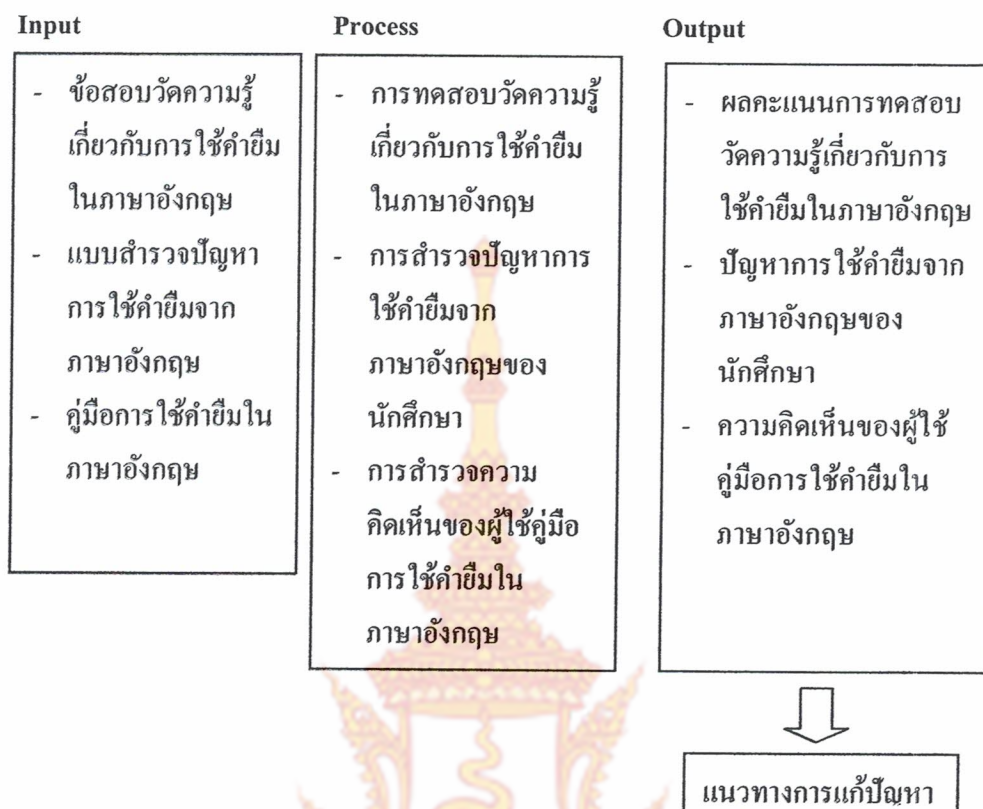
1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.5.1 งานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยโดยเป็นกรณีศึกษา

จากนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

1.5.2 ผู้วิจัยต้องการศึกษาเฉพาะเป็นรายกรณี (Case study) ของนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ในปีการศึกษา 2557 เพื่อนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการพัฒนาคู่มือคำยืม เพื่อสนองต่อวัตถุประสงค์การจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยคณะผู้วิจัยจะไม่แปรผลของการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมถึงกลุ่มประชากรอื่น ๆ

1.6 กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 คำยืม หมายถึง คำต่าง ๆ ที่ยืมจากภาษาอังกฤษ และเป็นคำที่เขียนและอ่านทับศัพท์เป็นภาษาไทยตามต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษาอังกฤษ

1.7.2 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์จากทุกหลักสูตรสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การยืมภาษา
2. คำยืม
3. ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การยืมภาษา

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การติดต่อสัมพันธ์ของแต่ละชาตินำไปสู่การนำคำหรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษาเข้าไปใช้ในภาษาของตน โดยอิทธิพลของการยืมภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงต่อวงศัพท์ และทำให้เพิ่มจำนวนศัพท์ในภาษา นั้น ๆ เกิดขึ้น และศัพท์ที่เกิดใหม่นั้นเรียกว่า คำยืม การยืมคำทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย ทำให้จำนวนศัพท์ในภาษามีการเพิ่มพูน เกิดการใช้ศัพท์ต่าง ๆ กัน ที่มีความหมายเดียวกันจากภาษาที่ต่างกัน แต่อาจจะถูกเลือกใช้ตามโอกาสและตามความเหมาะสม (เกรียงไกร เรือนน้อย 2553)

2.2 คำยืม

2.2.1 ความหมายของคำยืม

แสงจันทร์ แสนสุภา (2552) อธิบายความหมายของคำยืม โดยอ้างอิงจากพจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์ประยุกต์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน นิยาม ว่า คำยืม คือ คำศัพท์ที่ไม่ได้มีอยู่แต่เดิมในภาษาแต่เป็นคำศัพท์ที่นำเข้ามาจากภาษาอื่นด้วยความจำเป็น เนื่องจากขาดคำที่จะใช้แสดงความคิดใหม่ ๆ หรือเรียกสิ่งใหม่ ๆ หรือเนื่องจากนิยมคำในภาษาอื่นซึ่งที่มีคำใช้อยู่แล้วในภาษาของตน

จุฑามาศ สุวรรณพงศ์ (2555) ให้ความหมายของคำยืม ว่า คือคำที่มาจากภาษาอื่น แล้วนำมาเขียนในรูปแบบภาษาของผู้ที่นำคำยืมจากภาษาอื่นมาใช้ เพื่อให้ผู้ที่ใช้ภาษาสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง หรืออย่างน้อยสามารถออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาเดิมให้มากที่สุด คำยืมนั้นยืมมาจากภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ชวา-มลายู พม่า เปอร์เซีย ญี่ปุ่น ทมิฬ อังกฤษ โปรตุเกส ฝรั่งเศส และที่นิยมนำมาใช้มากที่สุดคือ คำยืมจากภาษาอังกฤษ

2.2.2 การยืมคำจากภาษาต่างประเทศของประเทศไทย

ตามหลักฐานจากศิลาจารึก ภาษาไทยมีการยืมจากภาษาต่างประเทศตั้งแต่สมัยสุโขทัย เมื่อปี พ.ศ. 1826 และพบว่า มีภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก เช่น เขมร จีน ชาว มลายู ญวน ญี่ปุ่น เปอร์เซีย โปรตุเกส ฝรั่งเศส พม่า มอญ อังกฤษ โดยมีสาเหตุการยืมของภาษาไทย (ภาทิพ ศรีสุทธิ ม.ป.ป.) ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ทางถิ่นฐาน เช่น มีอาณาเขตติดต่อหรือใกล้เคียงกันกับประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากความใกล้ชิด และมีความสัมพันธ์กันในชีวิตประจำวันทำให้เกิดการยืมภาษาซึ่งกันและกัน
2. ความสัมพันธ์ทางการค้ากับต่างประเทศ
3. ความสัมพันธ์ทางศาสนาและวัฒนธรรม และการเผยแพร่ ศิลปะ และ วรรณคดี นอกจากนี้ยังอาจยืมคำของกลุ่มที่มีลักษณะทางวัฒนธรรมคือยกว่าจากกลุ่มที่มีความเจริญทางวัฒนธรรมมากกว่า
4. การศึกษาและการกีฬา
5. ความสัมพันธ์ทางการทูต การเจริญสัมพันธไมตรีซึ่งกันและกัน ระหว่างไทยกับต่างประเทศ

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2547 อ้างถึงใน อัจฉรา เทพแบ่ง 2557) สรุปรูปแบบของการยืมคำ และการบัญญัติศัพท์ที่พบจากการวิจัย ทั้งหมด 9 รูปแบบ ด้วยกัน คือ

- 1) การทับศัพท์ (transliteration) หรือการยืมศัพท์ (lexical borrowing)
- 2) การใช้คำยืมปนคำไทย (loan blending)
- 3) การสร้างศัพท์ใหม่โดยขยายความของคำไทยที่มีอยู่แล้ว (extension)
- 4) การใช้คำยืมหรือคำยืมปนกับคำภาษาไทย
- 5) การสร้างศัพท์เชิงจำกัดความ (definition)
- 6) การใช้คำภาษาอังกฤษในวงเล็บเพื่อกำกับคำยืม หรือคำที่สร้างขึ้น
- 7) การสร้างศัพท์ใหม่โดยใช้คำบาลีสันสกฤต
- 8) การปนรหัส (code mixing)
- 9) การสร้างศัพท์โดยแปลคำยืมแบบ ตรงตัว (loan translation)

2.2.3 การยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่แพร่หลาย สามารถใช้สื่อสารได้ทั่วโลก การที่ไทยติดต่อกับชาวอังกฤษมาช้านานจนสมัยรัชกาลที่ 3 ประเทศไทยเริ่มมีการยืมคำจากภาษาอังกฤษมาใช้ในลักษณะการออกเสียงแบบ ไทยๆ ตลอดจนเจ้าหน้าที่และข้าราชการที่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษและ

มิชชันนารีก็เข้ามาเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในภาษาไทยมากขึ้น ภาทิพ ศรีสุทธี (ม.ป.ป.) และ สุปรีย์ สุวรรณบุรณ์ (2556) แบ่งคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษเป็น 3 ประเภท คือ

1) คำทับศัพท์ โดยการถ่ายเสียงและถอดตัวอักษรคำยืมจากภาษาอังกฤษโดยวิธีการทับศัพท์มีจำนวนมาก คำบางคำราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติศัพท์เป็นคำไทยแล้ว แต่คนไทยนิยมใช้คำทับศัพท์มากกว่า เพราะเข้าใจง่าย สื่อสารได้ชัดเจน

คำยืมภาษาอังกฤษที่มักพบในชีวิตประจำวันของคนไทย คือ คำยืมที่พูดหรือเขียนทับศัพท์ โดยการถ่ายเสียง และคำยืมที่ใช้รูปศัพท์เดิมในภาษานั้น ซึ่งไม่คำนึงถึงหลักการถ่ายเสียงให้ถูกต้องตามหลักของราชบัณฑิตยสถาน เช่น game - เกม graph - กราฟ และ cartoon - การ์ตูน เป็นต้น

การทับศัพท์ (การถอดอักษร) ต่างจากการถอดเสียง (transcription) ซึ่งเป็นการจับคู่เสียงอ่านของภาษาหนึ่ง ๆ ไปยังรูปแบบการเขียนของอีกภาษาที่ใกล้เคียงที่สุด ถึงแม้ว่าระบบการถอดอักษรส่วนใหญ่จะยังคงจับคู่อักษรต้นฉบับกับอักษรในภาษาเป้าหมายที่ออกเสียงคล้ายกัน ในบางคู่ ถ้าหากความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียงเหมือนกันทั้งสองภาษา การถอดอักษรถือว่าจะเหมือนกับการถอดเสียง ในทางปฏิบัติ ก็มีการทับศัพท์บางระบบที่ผสมกันระหว่างการถอดอักษรและการถอดเสียง โดยจะถอดอักษรต้นฉบับบางส่วนและถอดเสียงในส่วนที่เหลือ การถอดเสียงจะพยายามหาแนวทางที่ดีที่สุดในการเขียนภาษาต่างประเทศให้เป็นภาษาเฉพาะ เช่น การเขียนคำในภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยไม่สลับภาษาบนแป้นพิมพ์ (บางครั้งผู้ใช้งานอาจพบว่าการกระทำเช่นนี้อาจทำให้อ่านเข้าใจยากกว่าการพิมพ์โดยสลับภาษาตามปกติ) การถอดเสียงขณะพิมพ์จึงถือเป็นกระบวนการประยุกต์โดยแท้จริงเพื่อการป้อนข้อความในภาษาเฉพาะเช่นนั้น แต่ก็มีข้อเสียคือ อาจทำให้ไม่สามารถคาดเดาเพื่อถอดกลับไปเป็นภาษาเดิมได้ เพราะมีอักษรที่เพิ่มเข้ามาหรือถูกตัดออกไป หรือเปลี่ยนแปลงรูปแบบจนไม่เหลือเค้าโครงเดิม ความหมายอย่างกว้างของการทับศัพท์จึงหมายรวมทั้งการทับศัพท์แบบถอดอักษรและการทับศัพท์แบบถอดเสียง (Wikipedia)

นอกจากนี้ ไม่ควรสับสนระหว่างการทับศัพท์กับการแปล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนหรือเลือกคำในภาษาเพื่อสงวนความหมายดั้งเดิมเอาไว้ ในขณะที่การทับศัพท์เป็นการแปลงตัวอักษรเท่านั้น

2) ศัพท์บัญญัติ

การบัญญัติศัพท์เป็นวิธีการยืมคำ โดยรับเอาเฉพาะความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นมาแล้วสร้างคำขึ้นใหม่ ซึ่งมีเสียงแตกต่างไปจากคำเดิม โดยเฉพาะศัพท์ทางวิชาการจะใช้วิธีการนี้มาก ในการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยขึ้น ใช้แทนคำยืมจากภาษาต่างประเทศโดยตรง คือ ราชบัณฑิตยสถาน แต่ก็มี

มีบางคำที่นักวิชาการแต่ละคนหรือแต่ละหน่วยงานบัญญัติศัพท์ภาษาไทยมาใช้แทนคำภาษาอังกฤษไม่ตรงกัน เช่น airport - สนามบิน globalization – โลกาภิวัตน์ และ science - วิทยาศาสตร์

3) การแปลศัพท์

การยืมคำภาษาอังกฤษโดยวิธีการแปลศัพท์ หมายถึง การยืมคำที่เราไม่เคยมีหรือไม่เคยรู้จัก หรือการกล่าวถึงความคิดหรือนามธรรม ซึ่งจะต้องใช้วิธีการคิดแปลเป็นคำภาษาไทยให้ความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษ แล้วนำคำนั้นมาใช้สื่อสารในภาษาไทยต่อไป ตัวอย่างเช่น blackboard - กระดานดำ school – โรงเรียน

นอกจากนี้ คำภาษาอังกฤษที่กลายเป็นคำยืมในภาษาไทยมักเกิดการเปลี่ยนแปลงตามระบบเสียงที่แตกต่างกันโดย

1. การตัดเสียงพยัญชนะต้นคำและท้ายคำ
2. การเพิ่มเสียง มีทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะสระระหว่างพยัญชนะควบ เช่น copy – ก๊อปปี้ meeting - มีตติ้ง เพิ่มเสียงพยัญชนะ slang - สแลง, screw - สกรู เพิ่มเสียงสระ
3. การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะทั้งต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ เช่น g = k-golf = กอล์ฟ, g หรือ j = y-jam = แยม gypsy = ยิปซี sh = ch-shirt = เซ็ต, v = w-vote = โหวต เปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นคำ jazz = แจ๊ส, bugalow = บังกาโล เปลี่ยนเสียงพยัญชนะท้ายคำ

2.3 ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ

การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ มี 3 ประเด็น คือ

1. ปัญหาการสะกดคำ

นักวิจัยหลายท่าน พบว่า ผู้ใช้คำยืมมีปัญหาการสะกดคำ เช่น ชำนาญ รอดเหตุภัย (2541) พบว่า นักศึกษาไทยส่วนมากเข้าใจว่า การใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องไม่เกิดผลกระทบต่อ การสื่อสาร และปรากฏว่า มีคำยืมจากภาษาอังกฤษจำนวนมากที่นักศึกษา เขียนสะกดคำผิด และไม่เข้าใจความหมาย ซึ่งมีสาเหตุจากการที่นักศึกษาใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษตามบุคคลอื่น โดยไม่ทราบวิธีเขียนสะกดคำตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถาน และไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำยืมจากภาษาอังกฤษทั้ง ๆ ที่เป็นคำซึ่งพบอยู่เป็นประจำ และมีบริบทประกอบอยู่ด้วยก็ตาม

2. ปัญหาการออกเสียงหรือถ่ายเสียงจากคำยืมมาเป็นภาษาไทยไม่ถูกต้อง

ผลการวิจัยของนักการศึกษาพบว่า ผู้ใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมีการเขียนสะกดคำที่ใช้ถ่ายเสียงออกมาด้วยอักษรไทยไม่ตรงตามการออกเสียงจริงของคำยืมนั้น ๆ (ทัตพิชา ชลวิสูตร 2553)

3. ปัญหาการเลือกใช้คำยืมให้ถูกต้องตามบริบท

ในปัจจุบัน คำยืมจากภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้ปะปนกับภาษาไทย และมีการใช้คำยืมดังกล่าว ไม่ถูกต้องตามความหมายของคำทับศัพท์ทั้งในและนอกพจนานุกรมนั้น เนื่องจากผู้ใช้ไม่เข้าใจความหมาย และใช้คำทับศัพท์ตามบุคคลอื่น จึงไม่ทราบว่าจะเลือกใช้คำผิด (ชำนานู รอดเหตุภัย ม.ป.ป.)

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวรรณกรรม ผู้วิจัยพบว่า มีนักวิจัยทั้งในและต่างประเทศส่วนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับวิธีใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมากกว่าการศึกษาปัญหาในการใช้คำยืม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การศึกษาของฉัตรสุดา คล้าจิม (2550) พบว่า คนไทยมีการใช้คำยืม 3 ประเภท คือ 1) คำยืมในรูปคำภาษาเดิม 2) คำยืมที่เป็นชื่อเฉพาะหมายถึง คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ และ 3) คำยืมภาษาต่างประเทศที่ใช้พูดปนกับภาษาไทย

จิตติมา ลายหุ้ย (2551) ศึกษาเรื่องการใช้ศัพท์บัญญัติกับบริบทที่เป็นทางการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา จำนวน 45 คน ที่ทำแบบทดสอบถาม-ตอบเกี่ยวกับศัพท์บัญญัติและคำยืมภาษาอังกฤษพร้อมแสดงเหตุผล ผลปรากฏว่า นักศึกษาส่วนมากเลือกใช้คำยืมภาษาอังกฤษมากกว่าศัพท์บัญญัติ ด้วยเหตุผลที่ว่า ศัพท์ที่เป็นคำยืมที่เลือกเป็นที่นิยมใช้ การศึกษาครั้งนี้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงทิศทางการใช้ภาษาไทยได้ว่า นักศึกษามีแนวโน้มในการใช้คำยืมภาษาอังกฤษปนกับคำในภาษาไทยมากขึ้น

ทัตพิชา ชลวิสูตร (2553) ศึกษาการใช้ภาษาสื่อสารในเว็บไซต์ www.pantip.com เพื่อพัฒนาความเข้าใจในรายวิชา ภาษาสื่อสารมวลชน พบว่า คำทับศัพท์ เป็นคำที่ปรากฏในการตอบกระทู้มากที่สุด และพบว่าการเขียนสะกดคำที่ใช้ถ่ายเสียงออกมาด้วยอักษรไทยไม่ถูกต้อง คำทับศัพท์ที่ปรากฏในกระทู้ส่วนใหญ่มาจากภาษาอังกฤษสะท้อนถึงอิทธิพลทางภาษา วัฒนธรรม และวิทยาการของตะวันตกที่ก้าวหน้ากว่าภาษาไทย อีกทั้งมีการใช้ไม่ถูกต้องตามบริบทของไทย

เดาล์ตัน (Daulton 2011) ศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศญี่ปุ่น จำนวน 113 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีอคติต่อการใช้คำยืม เนื่องจากคิดว่า คำยืมไม่ใช่คำที่มาจากภาษาแม่ และมีสาเหตุที่นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงคำยืมได้ถูกต้องตามต้นฉบับของคำยืม ทำให้เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาในการออกเสียงคำยืมและมีผลต่อทัศนคติเชิงลบของนักศึกษา

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และฉบับมติชน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า มีคำศัพท์ที่เป็นคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย 4,870 คำ หรือร้อยละ 85.50 ซึ่งลักษณะของคำยืมที่พบมี 12 ลักษณะ คือ คำยืมซ้ำคำ คำยืมพวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมย่อคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเติมสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ

จันทร์พา ทศภูธร (2554) ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษของนักวิชาการไทยได้รับอิทธิพลจากภาษาและวัฒนธรรมไทยค่อนข้างสูง ทำให้มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งพบว่า การใช้ภาษาอังกฤษของนักวิชาการไทย โดยแบ่งออกเป็นห้าลักษณะ คือ (1) การออกเสียง (2) การใช้คำยืม (3) การสลับ/ปนภาษา (4) ชื่อและคำนำหน้าชื่อ (5) ธรรมเนียมการใช้วาทศิลป์โดยได้ทำการวิเคราะห์ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย ได้แก่ หนังสือพิมพ์ บทความวิชาการ วิทยานิพนธ์ การเสวนาวิชาการ และ การสัมภาษณ์ นอกจากนี้ยังพบว่า นักการศึกษาไทยมักใช้คำยืมปนในภาษาไทยเพราะคิดว่า คำยืมจะใช้สื่อความหมายได้ดีกว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทย

ข้อมูลจากรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องนำไปสู่การออกแบบระเบียบวิธีวิจัยที่กล่าวในบทต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยโดยเป็นกรณีศึกษาจากนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 และเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย โดยมีรายละเอียดของระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษา จำนวน 1,224 คนของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 การเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบโควตา (Quota sampling) และเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างกระจายไปในทุกหลักสูตร จึงใช้การเลือกแบบเจาะจงจากหลักสูตรสาขาวิชา ทั้ง 5 หลักสูตร คือ นักศึกษาของหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และ หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวนหลักสูตรสาขาวิชาละ 25 คน และนักศึกษาของหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จำนวน 22 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 122 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยจึงประกอบด้วยเครื่องมือดังต่อไปนี้

(1) แบบทดสอบก่อนและหลังใช้คู่มือ “LOANWORDS” (ภาคผนวก ก) ซึ่งใช้สำหรับวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยชุดเดียวกันที่มีข้อความที่มีจำนวน 30 ข้อ และแบ่งเป็น 3 ตอน ตอนละ 10 ข้อ มีค่าเท่ากับ 10 คะแนน คือ

- ตอนที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคำยืมจากภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ และคำยืมที่ไม่ได้มาจากภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษ

(2) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 8 ข้อ และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม (ภาคผนวก ข)

(3) คู่มือ “LOANWORDS” จำนวน 400 คำ (ภาคผนวก ค)

- (4) แบบประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใช้คู่มือ “LOANWORDS” (ภาคผนวก ง)
แบบประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใช้คู่มือ “LOANWORDS” แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้
- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนข้อคำถาม 3 ข้อ
 - ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของของนักศึกษาผู้ใช้คู่มือ “LOANWORDS” จำนวน 8 ข้อ
 - ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.3 การสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

- (1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมจากภาษาอังกฤษและปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย
- (2) นำความรู้ที่ได้จากศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมจากภาษาอังกฤษและปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทต่าง ๆ รวมถึงบริบทไทยมาสร้างแบบทดสอบ คู่มือและแบบสอบถาม
- (3) ตรวจสอบความตรงและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการศึกษารั้งนี้ และความชัดเจนของเนื้อหาของแบบทดสอบ คู่มือ แบบประเมินและแบบสอบถามด้วยตนเอง จากนั้นนำเอกสารทั้ง 4 ชุดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่านพิจารณา

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 5 ระยะ คือ

- (1) การจัดการทดสอบวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง
- (2) การแจกแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษาในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยแก่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา
- (3) การแจกคู่มือ “LOANWORDS” แก่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา
- (4) การจัดการทดสอบวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างหลังการให้เวลานักศึกษากลุ่มตัวอย่างไปศึกษาเรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย จากคู่มือ “LOANWORDS” เป็นเวลา 1 สัปดาห์
- (5) การแจกแบบประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใช้คู่มือ “LOANWORDS” แก่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจะใช้สถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ค่า t-test นอกจากนี้การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดังนี้

(1) การแปลความหมายของผลคะแนนการทำแบบทดสอบความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย นอกจากพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยแล้ว ยังพิจารณาใช้เกณฑ์การสอบผ่านของกลุ่มตัวอย่างจากค่าร้อยละ คือ หากกลุ่มตัวอย่างมีผลคะแนนการทดสอบวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม ให้ถือว่า กลุ่มตัวอย่างสอบผ่าน และหากกลุ่มตัวอย่าง มีผลคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็มให้ถือว่า กลุ่มตัวอย่างสอบไม่ผ่าน

(2) การกำหนดระดับมาก-น้อย (Scale question) ของความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม

- 5 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

(3) การแปลความหมายของคะแนน กำหนดเกณฑ์เฉลี่ย 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การออกแบบระเบียบวิธีวิจัยในบทนี้ นำไปสู่การดำเนินการวิจัยในบทที่ 4

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ระเบียบการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยโดยเป็นกรณีศึกษาจากนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 และเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบท โดยกลุ่มตัวอย่างจะเลือกสุ่มแบบเจาะจง เป็นนักศึกษา จำนวน 122 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด จำนวน 1,224 คน ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่ร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ปรากฏดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษา	เพศ		หลักสูตรที่นักศึกษาสังกัด				
	ช	ญ	ทท	รร	ธค	อส	อก
จำนวน	22	96	25	25	22	25	25
ร้อยละ	22.95	77.05	20.5	20.5	20.5	20.5	18

*ทท - การท่องเที่ยว

**รร - การโรงแรม

*** ธค - ธุรกิจการเกษตรศาสตร์

****อส - ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

*****อก - อาหารและโภชนาการ

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 122 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาจากหลักสูตร จำนวน 5 หลักสูตร คือ นักศึกษาของหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และ หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวนหลักสูตรสาขาวิชาละ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 และจากหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจการเกษตรศาสตร์ จำนวน 22 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 18 โดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย 28 คนหรือ ร้อยละ 22.95 และเพศหญิง 96 คนซึ่งคิดเป็นร้อยละ 77.05

4.2 ผลการศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย

4.2.1 การวิเคราะห์ปัญหาจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย โดยข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พบปัญหาดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยโดยภาพรวม

ประเด็นปัญหา	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
1. ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำยืมส่วนมากที่มาจากภาษาอังกฤษ	3.26	0.82	ปานกลาง
2. มีปัญหาในการสะกดคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษเมื่อแปลเป็นภาษาไทย	3.28	0.81	ปานกลาง
3. มีปัญหาในการออกเสียงคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ	3.22	1.01	ปานกลาง
4. ไม่สามารถแยกคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษกับคำยืมจากภาษาอื่น	3.20	0.92	ปานกลาง
5. ไม่ทราบว่าคำยืมบางคำที่นำมาใช้ในภาษาไทยคิดความหมาย	3.28	0.86	ปานกลาง
6. ไม่สามารถเลือกใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมาปนภาษาไทยได้ถูกต้อง	3.26	0.95	ปานกลาง
7. ไม่สามารถแยกได้ว่าคำใด คือ คำยืมที่จากศัพท์บัญญัติ	3.32	0.93	ปานกลาง
8. ไม่สามารถเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยได้ถูกต้อง	3.52	0.82	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.29	0.59	ปานกลาง

ตารางที่ 2 แสดงระดับปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยทั้ง 8 ประเด็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.29 และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในแต่ละประเด็นโดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยสูงไปต่ำ คือ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยได้ถูกต้อง ในระดับมาก หรือมีค่าเฉลี่ย 3.52 ส่วนประเด็นที่เหลือ กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในระดับปานกลางทุกประเด็น คือ กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถแยกได้ว่าคำใด คือ คำยืมที่จากศัพท์บัญญัติ มีค่าเฉลี่ย 3.32 มีปัญหาในการสะกดคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษเมื่อแปลเป็นภาษาไทย และไม่ทราบว่าคำยืมบางคำที่นำมาใช้ในภาษาไทยคิดความหมาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 3.28 ไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำยืมส่วนมากที่มาจากภาษาอังกฤษ และไม่สามารถเลือกใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมาปนภาษาไทยได้ถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยเท่ากันที่ 3.26

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังมีปัญหาในการออกเสียงคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22) และไม่สามารถแยกคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษกับคำยืมจากภาษาอื่น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20

เมื่อพิจารณาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยแยกตามหลักสูตรที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างสังกัด ผลปรากฏดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยแยกตามหลักสูตรที่กลุ่มตัวอย่างสังกัด

หลักสูตร	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
1. หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว	3.26	0.63	ปานกลาง
2. หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม	3.18	0.70	ปานกลาง
3. หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์	3.51	0.37	มาก
4. หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	2.88	0.50	ปานกลาง
5. หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	3.63	0.39	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.29	0.59	ปานกลาง

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยแยกตามหลักสูตรที่กลุ่มตัวอย่างสังกัด ตามลำดับมากไปน้อย โดยหลักสูตรที่มีปัญหาในระดับมาก จำนวน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างจากหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ มีปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.63 รองลงมา คือหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 3.51 ส่วนกลุ่มตัวอย่างจากหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว การโรงแรม และภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 3.18 และ 2.88 ตามลำดับ)

4.2.2 การวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของกลุ่มตัวอย่างจากการทำแบบทดสอบก่อนใช้คู่มือ “LOANWORDS”

ผลคะแนนจากแบบทดสอบก่อนใช้คู่มือ แสดงให้เห็นถึงปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของกลุ่มตัวอย่าง ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ผลคะแนนการทำแบบทดสอบความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของกลุ่มตัวอย่างก่อนใช้คู่มือ

ประเด็น	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ผู้สอบผ่านเกณฑ์ 50%	
			จำนวน	ร้อยละ
1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคำยืมจากภาษาอังกฤษ	10	5.98	101	82.79
2. ความรู้เกี่ยวกับคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ และคำยืมที่ไม่ได้มาจากภาษาอังกฤษ	10	9.28	122	100
3. ความรู้เกี่ยวกับการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษ	10	4.37	54	44.26
ผลรวม	30	19.63	-	-

ตารางที่ 4 แสดงผลคะแนนการทำแบบทดสอบความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของกลุ่มตัวอย่างก่อนใช้คู่มือ ซึ่งถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์ปัญหาของกลุ่มตัวอย่างร่วมกับข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏ คือ กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านคำยืมจากภาษาอังกฤษในเรื่อง การจำแนกคำยืมจากภาษาอังกฤษจากคำยืมในภาษาอื่น วิธีใช้คำยืมภาษาอังกฤษ การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และการสะกดคำยืมภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ คิดเป็นคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทำได้ คือ 5.98 และมีผู้ทำข้อสอบผ่านเกณฑ์ 50% จำนวน 101 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 82.79 ซึ่งถือว่าการผ่านเกณฑ์ในระดับดีมาก

ส่วนผลการทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ และคำยืมที่ไม่ได้มาจากภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ คิดเป็นคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทำได้ คือ 9.28 และมีผู้ทำข้อสอบผ่านเกณฑ์ 50% ทุกคน หรือคิดเป็นร้อยละ 100

แต่ทั้งนี้ก็มีผู้สอบผ่านผ่านเกณฑ์ 50% ของข้อสอบตอนที่ 3 ที่ถามเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษ เพียง 54 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 44.26 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนที่ 4.37 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน ซึ่งผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีปัญหาในเรื่องการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษอยู่มาก

4.3 แนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย

ในการศึกษาครั้งนี้ได้พบประเด็นปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น จำนวน 8 ประเด็น ทำให้คณะผู้วิจัย ออกแบบและพัฒนาคู่มือ “LOANWORDS” เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับคู่มือ“LOANWORDS”

คู่มือ“LOANWORDS”ถูกจัดทำขึ้นเพื่อเป็นคู่มือที่รวบรวมคำยืมจากภาษาอังกฤษที่มักใช้บ่อยในภาษาไทย อีกทั้งคำยืมที่มักใช้ผิดบริบท เพื่อใช้พัฒนาความรู้เรื่องคำยืมในภาษาอังกฤษ คู่มือประกอบด้วยเนื้อหาหลักซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนแรกอธิบายถึงความหมาย รูปแบบ การยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย คำทับศัพท์ ศัพท์บัญญัติ การแปลศัพท์ ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ

ในส่วนที่ 2 เป็นการรวบรวมคำยืมจากภาษาอังกฤษที่ใช้บ่อย คำยืมที่ใช้ผิดบริบท และ คำทับศัพท์ที่นำมาใช้ปนกับภาษาไทย รวมทั้งสิ้น 400 คำ

ภาพที่ 1 คู่มือ “LOANWORDS”

4.3.2 ผลการประเมินคู่มือ “LOANWORDS”

ผลการประเมินคู่มือ “LOANWORDS” โดยบุคคล 2 กลุ่ม คือ

- 1) ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน
- 2) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 122 คน

ผลการประเมินผลการประเมินคู่มือ “LOANWORDS” ปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ผลการประเมินการประเมินคู่มือ “LOANWORDS”

ลำดับ ที่	ประเด็นที่ประเมิน	การให้คะแนนผู้ประเมิน			
		ค่าเฉลี่ยของผู้ประเมิน		ค่า เฉลี่ย	S.D.
		*1	*2		
1	มีองค์ประกอบเหมาะสมต่อการใช้เป็นคู่มือ	4.38	4.18	4.28	0.14
2	มีการแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับคำยืมอย่างชัดเจน	4.13	4.17	4.15	0.03
3	มีจำนวนคำยืมภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาไทยพอเพียง	4.19	3.99	4.11	0.17
4	มีเนื้อหาพื้นฐานที่ให้ความรู้เกี่ยวกับคำยืม	4.15	4.08	4.12	0.05
5	มีขนาดและสีตัวอักษรเหมาะสม อ่านง่าย	3.84	4.39	4.12	0.39
6	ใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม	4.64	4.14	4.39	0.35
7	มีการแปลความหมายของคำศัพท์ถูกต้องตามหลักภาษา	4.50	4.08	4.29	0.30
8	มีการถอดคำอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ถูกต้องตามหลักภาษา	4.01	4.05	4.03	0.06
9	มีรูปเล่มและขนาดน่าสนใจ	4.62	3.93	4.28	0.49
10	ความมีคุณภาพในภาพรวม	4.55	4.05	4.30	0.35
11	ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในคำยืมภาษาอังกฤษที่ใช้ใน ภาษาไทย	4.50	4.19	4.35	0.22
	เฉลี่ยคะแนน	4.32	4.11	4.22	0.15

*1 ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน

*2 กลุ่มตัวอย่าง 122 คน

ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินคู่มือ “LOANWORDS” ใน 11 ประเด็น โดยผู้ประเมิน 2 กลุ่ม ผลการประเมินคู่มือดังกล่าวโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งมีค่าเฉลี่ย 4.22 โดยผู้ประเมินทั้ง 2 กลุ่มมี ประเมินคู่มือในภาพรวม โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน คือ 4.32 และ 4.11

เมื่อพิจารณาประเด็นที่ได้รับการประเมินและได้รับค่าเฉลี่ยสูงใน 3 อันดับแรก พบว่า ผู้ประเมิน ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า คู่มือใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม มีรูปเล่มและขนาดน่าสนใจ ความมีคุณภาพใน ภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยที่ 4.64 4.62 และ 4.55) ในขณะที่ผู้ประเมินที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เห็นว่า คู่มือมีขนาดและสีตัวอักษรเหมาะสม อ่านง่าย มีองค์ประกอบเหมาะสมต่อการใช้เป็นคู่มือ และ ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในคำยืมภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาไทย

เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของผู้ประเมินทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า ผู้ประเมินทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นที่ สอดคล้องกันเกี่ยวกับคู่มือ LOANWORDS ในบางประเด็นอยู่ในระดับที่มาก เช่น คู่มือมีการแปล ความหมายของคำศัพท์ถูกต้องตามหลักภาษา (ค่าเฉลี่ยที่ 4.50 และ 4.08) คู่มือมีองค์ประกอบเหมาะสม

ต่อการใช้เป็นคู่มือเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ยที่ 4.38 และ 4.18) มีเนื้อหาพื้นฐานที่ให้ความรู้เกี่ยวกับคำยืม (ค่าเฉลี่ยที่ 4.13 และ 4.17)

เมื่อเปรียบเทียบความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิกับความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า คู่มือ มีขนาดและสีตัวอักษรเหมาะสม อ่านง่าย ในระดับมาก(ค่าเฉลี่ยที่ 4.39) และแม้ว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นประเด็นดังกล่าวในระดับมาก แต่ก็ยังเป็นประเด็นที่ได้รับคะแนนประเมินน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ยที่ 3.84) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนประเมินคู่มือในประเด็นของจำนวนคำยืมภาษาอังกฤษที่ใช้ในภาษาไทยและรูปเล่มและขนาดน่าสนใจในระดับมาก แต่ถือว่าทั้งสองประเด็นนี้มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าประเด็นอื่น ๆ (ค่าเฉลี่ยที่ 3.99 และ 3.93)

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังเสนอแนะว่า คู่มือควรมีจำนวนคำศัพท์เกี่ยวกับคำยืมมากกว่าที่มีอยู่ในคู่มือและควรเพิ่มสีสันภายในเล่มให้ดึงดูดความสนใจมากกว่านี้

ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า คู่มือดังกล่าวมีประโยชน์และสามารถนำไปใช้พัฒนาความรู้ด้านคำยืมได้ดี ส่วนผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า แม้ว่า รูปเล่มจะมีขนาดกะทัดรัดพกพาสะดวก แต่ควรเพิ่มขนาดตัวอักษรเพื่อให้สะดวกในการอ่าน

4.3.3 ผลสัมฤทธิ์การทดสอบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS”

ผลคะแนนการทดสอบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” สรุปดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ผลคะแนนการทดสอบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS”

นศ. คนที่	คะแนน (30)		ผลต่าง (D)	นศ. คนที่	คะแนน (30)		ผลต่าง (D)	นศ. คนที่	คะแนน (30)		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	20	27	7	42	24	23	1	83	22	29	7
2	16	23	7	43	19	25	6	84	15	23	8
3	23	24	1	44	20	25	5	85	21	27	6
4	20	27	7	45	21	25	4	86	20	27	7
5	18	23	5	46	19	27	8	87	20	26	6
6	20	26	6	47	19	26	7	88	21	24	3
7	22	26	4	48	22	26	4	89	20	24	4
8	19	22	3	49	17	27	10	90	19	25	6
9	22	24	2	50	21	26	5	91	23	23	0
10	20	26	6	51	20	25	5	92	24	24	0
11	19	26	7	52	21	28	7	93	24	27	3
12	17	25	8	53	18	28	10	94	21	25	4
13	24	30	6	54	24	27	3	95	20	27	7
14	24	27	3	55	19	27	8	96	27	27	0
15	21	23	2	56	21	23	2	97	23	27	4
16	24	24	0	57	22	26	4	98	20	26	6
17	21	26	5	58	16	25	9	99	16	25	9
18	20	23	3	59	19	24	5	100	23	23	0
19	23	25	2	60	21	25	4	101	20	25	5
20	20	26	6	61	20	28	8	102	18	24	6
21	22	22	0	62	14	26	12	103	20	25	5
22	20	26	6	63	19	23	4	104	22	24	2
23	22	27	5	64	20	25	5	105	19	25	6
24	21	26	5	65	17	26	9	106	22	22	0
25	23	26	3	66	21	25	4	107	20	24	4
26	17	25	8	67	21	26	5	108	19	24	5
27	20	28	8	68	20	24	4	109	17	25	8
28	21	26	5	69	17	25	8	110	24	26	2
29	19	26	7	70	21	28	7	111	24	25	1
30	23	24	1	71	18	26	8	112	21	26	5
31	17	25	8	72	17	24	7	113	24	24	0
32	19	28	9	73	22	24	2	114	21	25	4
33	16	28	12	74	18	25	7	115	20	26	6
34	20	27	7	75	21	24	3	116	23	24	1
35	21	27	6	76	18	23	5	117	20	27	7
36	22	23	1	77	18	25	7	118	22	26	4
37	25	26	1	78	14	26	12	119	20	25	5
38	19	26	7	79	14	22	11	120	22	26	4
39	18	28	10	80	18	26	8	121	21	26	5
40	19	27	8	81	17	26	9	122	23	24	1
41	21	28	7	82	13	26	13	ค่าเฉลี่ย	19.63	25.43	5.8

ตารางที่ 6 แสดงผลคะแนนการทดสอบของนักศึกษาหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 114 คน หรือร้อยละ 93.44 สูงขึ้นเมื่อเทียบกับผลคะแนนการทดสอบก่อนการใช้คู่มือดังกล่าว และมีจำนวน 8 คน หรือร้อยละ 6.56 ที่มีคะแนนก่อนและหลังการใช้คู่มือเท่ากัน ผลการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้คู่มือจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ค่าผลต่างคะแนนสูงสุดคือ 12 และค่าต่ำสุดคือ 0 โดยคะแนนเฉลี่ยผลการวิเคราะห์ค่าผลต่างของคะแนนหลังการใช้คู่มือของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเท่ากับ 25.43 ซึ่งสูงกว่าผลคะแนนก่อนการใช้คู่มือที่มีค่าเท่ากับ 19.63 จากคะแนน 30 คะแนน ทำให้ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการใช้คู่มือดังกล่าว มีค่าเท่ากับ 5.8

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังจากที่นักศึกษาใช้คู่มือ “LOANWORDS” ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนผลต่างเฉลี่ย และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏดังตารางที่ 6

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบผลคะแนนก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	t	Sig.
ก่อนเรียน	122	19.63	2.71	1.10	20.69	0.000*
หลังเรียน	122	25.43	1.61			

ตารางที่ 7 แสดง ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังจากที่นักศึกษาใช้คู่มือ “LOANWORDS” ของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนการใช้คู่มือดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (Sig. = 0.000 < 0.01) ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่า t ที่ได้จากการคำนวณมีค่าเท่ากับ 20.69 ดังนั้นผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจึงสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาความรู้จากการใช้คู่มือ “LOANWORDS” สูงกว่าก่อนการใช้คู่มือดังกล่าว

ในบทนี้ คณะผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนในบทที่ 5 จะเป็นการสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระเบียบการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยโดยเป็นกรณีศึกษาจากนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 และเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย จากวัตถุประสงค์ข้างต้น การสรุปผลได้ดังนี้

5.1 การสรุปผล

5.1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 122 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาจากหลักสูตร จำนวน 5 หลักสูตร คือ นักศึกษาของหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ซึ่งส่วนมากเป็นเพศหญิง

5.1.2 ในการศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย คณะผู้วิจัยวิเคราะห์ปัญหาจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างและผลการทดสอบวัดความรู้ก่อนการใช้คู่มือ “LOANWORDS”

1) ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งถามใน 8 ประเด็น คือ ปัญหาของการไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำยืมส่วนมากที่มาจากภาษาอังกฤษ ปัญหาในการสะกดคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษเมื่อแปลเป็นภาษาไทย ปัญหาในการออกเสียงคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ การขาดความรู้ในการแยกคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษกับคำยืมจากภาษาอื่น การใช้คำยืมในภาษาไทยที่ผิดความหมายปัญหาการเลือกใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยได้ถูกต้อง การจำแนกคำยืมที่จำกศัพท์บัญญัติ และปัญหาในการเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยที่ถูกต้อง ซึ่งทั้ง 8 ประเด็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.29 ปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างมีเป็นอันดับแรก คือ การเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยได้ถูกต้อง ส่วนปัญหาที่เป็นอันดับสุดท้าย คือ การแยกคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษกับคำยืมจากภาษาอื่น

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยแยกตามหลักสูตรที่กลุ่มตัวอย่างสังกัด พบว่า กลุ่มตัวอย่างของแต่ละหลักสูตรมีปัญหาใกล้เคียงกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจากหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มีปัญหาการใช้

คำยืมอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ กลุ่มตัวอย่างจากหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว การโรงแรม และภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ในระดับปานกลาง

2) ข้อมูลจากผลคะแนนการทำแบบทดสอบเรื่องการยืมคำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของกลุ่มตัวอย่างก่อนใช้คู่มือ “LOANWORDS”

ผลคะแนนจากแบบทดสอบก่อนใช้คู่มือ แบบทดสอบดังกล่าวสำหรับวัดความรู้ในการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ประเด็น คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคำยืมจากภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านคำยืมจากภาษาอังกฤษและคำยืมที่ไม่ได้มาจากภาษาอังกฤษ และความรู้เกี่ยวกับการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษ มีคำถามแบ่งเป็น 3 ตอน ตอนละ 10 คะแนน รวม 30 คะแนน

ผลคะแนนจากแบบทดสอบตอนที่ 1 ซึ่งวัดความรู้ด้านคำยืมจากภาษาอังกฤษในเรื่องการจำแนกคำยืมจากภาษาอังกฤษจากคำยืมในภาษาอื่น วิธีใช้คำยืมภาษาอังกฤษ การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และการสะกดคำยืมภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนเฉลี่ย 5.98 และมีผู้ทำข้อสอบผ่านเกณฑ์ 50% จำนวน 101 ส่วนผลคะแนนการทดสอบตอนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างสอบได้คะแนนเฉลี่ยที่เท่ากับ 9.28 และมีผู้ทำข้อสอบผ่านเกณฑ์ 50% ร้อยละ 100 ในขณะที่ผลคะแนนการทดสอบตอนที่ 3 แสดงถึงปัญหาการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากมีผู้สอบผ่านเกณฑ์ 50% เพียง 54 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 44.26 และค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 4.37 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ปัญหาที่พบเป็นผลนำไปสู่การออกแบบและพัฒนาคู่มือ “LOANWORDS” เพื่อแนวทางหนึ่งในการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ซึ่งรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย และคำศัพท์ รวมทั้งสิ้น 400 คำ ผลการประเมินคู่มือดังกล่าว ใน 11 ประเด็น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งมีค่าเฉลี่ย 4.22 เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า คู่มือใช้ภาษาถูกต้อง เหมาะสม มีรูปเล่มและขนาดน่าสนใจ ความมีคุณภาพในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า คู่มือควรมีจำนวนคำศัพท์เกี่ยวกับคำยืมมากกว่าที่มีอยู่และควรเพิ่มสีสันภายในเล่มให้ดึงดูดความสนใจมากขึ้น

5.1.4 การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์การทดสอบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” พบว่า ผลคะแนนการทดสอบของนักศึกษาหลังการใช้คู่มือ “LOANWORDS” ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 114 คน หรือร้อยละ 93.44 สูงขึ้นเมื่อเทียบกับผลคะแนนการทดสอบก่อนการใช้คู่มือดังกล่าว และมีจำนวน 8 คน หรือร้อยละ 6.56 ที่มีคะแนนก่อนและหลังการใช้คู่มือเท่ากัน

เมื่อเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนสูงสุดในการทดสอบวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมก่อนและหลังการใช้คู่มือ เท่ากับ 12 และผลต่างของคะแนนต่ำสุด คือ 0 โดยคะแนนเฉลี่ย ผลการวิเคราะห์ที่ค่าผลต่างของคะแนนหลังการใช้คู่มือของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเท่ากับ 25.43 ซึ่งสูงกว่าผลคะแนนก่อนการใช้คู่มือที่มีค่าเท่ากับ 19.63 จากคะแนน 30 คะแนน ทำให้ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการใช้คู่มือดังกล่าว มีค่าเท่ากับ 5.8 ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังจากที่นักศึกษาใช้คู่มือ “LOANWORDS” สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนการใช้คู่มือดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (Sig. = 0.000 < 0.01) และค่า t ที่ได้จากการคำนวณมีค่าเท่ากับ 20.69 ดังนั้นผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติจึงสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาความรู้จากการใช้คู่มือ “LOANWORDS” สูงกว่าก่อนการใช้คู่มือดังกล่าว

5.2 อภิปรายผล

จากการสรุปผลข้างต้น คณะผู้วิจัยอภิปรายผลดังนี้

5.2.1 ผลการศึกษาปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยที่รวบรวมข้อมูลจากกรตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง ใน 8 ประเด็น ทำให้ทราบว่า ปัญหาหลักของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาไม่สามารถเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยได้ถูกต้อง หรือไม่ทราบว่า คำยืมบางคำที่นำมาใช้ในภาษาไทยผิดความหมาย ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับผลคะแนนการทดสอบความรู้เรื่องการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยก่อนใช้คู่มือ “LOANWORDS” ที่คณะผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยพบว่า นักศึกษาจำนวน 68 คนใน 122 คน หรือเกินกว่าร้อยละ 50 ที่มีปัญหาในการใช้สำนวนที่มีคำยืมจากภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น นักศึกษาจะเข้าใจว่าสำนวน “He is a freshy.” หมายถึง เขาเป็นนักศึกษาน้องใหม่ ซึ่งที่ถูกต้องแล้ว ควรใช้ว่า “He is a freshman.” หรือ สำนวน “My skirt is very fit. It’s too small.” นักศึกษาเข้าใจว่า fit หมายถึงคำว่า “แคบ” ดังนั้นประโยค “My skirt is very fit.” แปลว่ากระโปรงของฉันแคบ แต่ที่แท้จริงแล้ว คำว่า “fit” แปลว่า “พอดี เหมาะสม” ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิตติมา ลายหุ้ย (2551) ที่พบว่า นักศึกษาส่วนมากเลือกใช้ศัพท์ตามความนิยมมากกว่าการเลือกใช้ศัพท์ตามความถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท โดยเฉพาะวัยรุ่นซึ่งให้ความสำคัญกับภาษาไทยลดลง ทำให้มีการเขียนและสะกดคำผิดบ่อยครั้ง การพูดและการออกเสียงที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม และอีกสาเหตุหนึ่งก็คือ การใช้คำไม่ถูกต้องในการเขียนและการพูด เนื่องจากการนำภาษาพูด โดยเฉพาะคำยืมภาษาต่างประเทศมาใช้ในบริบทที่เป็นทางการหรือกึ่งทางการ

นอกจากนี้ปัญหาสำคัญของนักศึกษาอีกประการหนึ่งคือ นักศึกษาไม่สามารถแยกได้ว่าคำใดคือ คำยืมที่จากศัพท์บัญญัติ ซึ่ง มงคล เดชนครินทร์ และ นิตยา กาญจนะวรรณ (อ้างถึงใน นัยนา

วราอัสวปติ และคณะ 2558) อธิบายว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากการขาดแคลนศัพท์บัญญัติภาษาไทย ให้คนไทยใช้คำทับศัพท์เป็นจำนวนมากที่แปลไม่ได้หรือแปลผิดความหมาย นอกจากนี้ จิตติมา ลายพู่ย (2551) ซึ่งให้เห็นว่า นักศึกษามักใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่สามารถแยกได้ว่าคำใดคือ ศัพท์บัญญัติ และเมื่อมีการบัญญัติศัพท์แทนคำยืมในภายหลัง ศัพท์บัญญัติใหม่มักไม่ค่อยได้รับความนิยม เช่น วิดิทัศน์ (Video) คอมพิวเตอร์ (Computer) หรือ ไม่เสียเงิน (Free of charge) เป็นต้น

5.2.2 แนวทางการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย

ในการศึกษาครั้งนี้ได้พบประเด็นปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น จำนวน 8 ประเด็น รวมถึงนักศึกษาไม่สามารถเลือกใช้คำยืมในการสื่อความหมายแทนคำในภาษาไทยได้ถูกต้อง หรือไม่ทราบว่าคำยืมบางคำที่นำมาใช้ในภาษาไทยผิดความหมาย ผลการวิเคราะห์ปัญหาดังกล่าว จึงนำไปสู่การออกแบบคู่มือ “LOANWORDS” เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ซึ่งรวบรวมคำยืมจากภาษาอังกฤษที่มักใช้บ่อยในภาษาไทย และคำยืมที่มักใช้ผิดบริบท เพื่อใช้พัฒนาความรู้เรื่องคำยืมในภาษาอังกฤษ

5.2.2.1 ผลการสร้างและการประเมินคู่มือ “LOANWORDS”

ดังกล่าวข้างต้นว่า ผลจากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ ทำให้คณะผู้วิจัยพัฒนาคู่มือ “LOANWORDS”

คู่มือ “LOANWORDS” จัดทำขึ้นเพื่อเป็นคู่มือสำหรับเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษ ผลการประเมินคู่มือดังกล่าวโดยผู้ทรงคุณวุฒิและกลุ่มตัวอย่าง ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า คู่มือมีคุณภาพเหมาะสมสำหรับเป็นคู่มือสำหรับเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษและมีองค์ประกอบเหมาะสมต่อการใช้เป็นคู่มือเรียนรู้ อีกทั้งมีเนื้อหาพื้นฐานที่ให้ความรู้เกี่ยวกับคำยืม มีขนาด รูปเล่มและสีตัวอักษรเหมาะสม อ่านง่าย ในระดับมาก แต่ทั้งนี้คู่มือควรมีจำนวนคำศัพท์เกี่ยวกับคำยืมมากกว่าที่มีอยู่และควรเพิ่มสีสันภายในเล่มให้ดึงดูดความสนใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาและการสร้างคู่มือภาษาอังกฤษสำหรับมัธยมศึกษาอาสา ชุมชนร่ำแดง ของ กันทริน รัชสาครและคณะ (2557) ที่พบว่า ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเห็นว่า คู่มือการเรียนรู้ควรมีจำนวนคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้มากขึ้น อีกทั้งควรเพิ่มการ์ตูนหรือภาพ และขนาดตัวอักษรจะทำให้มีความน่าสนใจ และเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้ต่อไป

5.2.2.2 ผลการใช้คู่มือ “LOANWORDS”

การเรียนรู้เรื่องคำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยอาจไม่สามารถจัดขึ้นในชั้นเรียน เนื่องจากหัวข้อดังกล่าวไม่ถูกรับรองไว้ในหลักสูตรโดยตรง แต่ความรู้เรื่องคำยืมมีความจำเป็นต่อ

การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการพัฒนาและสนับสนุนให้ผู้เรียนเรียนรู้จากคู่มือ “LOANWORDS” จึงเป็นหนทางหนึ่งในการแก้ปัญหาการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย การใช้คู่มืออาจจะเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียน ดังที่ Dornyei (2001) กล่าวว่า การสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนจะเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของการใช้คู่มือ “LOANWORDS” ผู้เรียนจึงถูกกำหนดให้ทำแบบทดสอบวัดความรู้เรื่องการใช้คำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้คู่มือ ซึ่ง Warschuer (1996) อธิบายว่า กระบวนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อให้ผู้เรียนค้นหาคำตอบที่เหมาะสม ซึ่งเป็นการสร้างแรงเสริมกับการกระทำของผู้เรียนที่เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจของผู้เรียน (Nunan & Lamb 2001)

ผลของการสร้างคู่มือและนำไปให้กลุ่มตัวอย่างใช้ดังกล่าวมาข้างต้นทำให้เกิดผลการศึกษา คือ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้เรื่องคำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทยของนักศึกษาในเชิงบวก โดยผลรวมของคะแนนหลังการใช้คู่มือ “LOANWORD” เกี่ยวกับคำยืมจากภาษาอังกฤษในบริบทไทย ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนมากสูงกว่าผลคะแนนการทดสอบก่อนใช้คู่มือดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของของ กันทริน รักษ์สาครและคณะ (2557)

5.3 ข้อเสนอแนะแนวทางการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไป คณะผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางการวิจัยในประเด็นต่อไปนี้

1. ควรศึกษาความคิดเห็น ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในหัวข้อการเรียนรู้อื่น ๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตร เช่น คำแสลง และ สำนวนที่นิยมใช้ในชีวิตประจำวัน (Idioms for daily life) เป็นต้น
2. ควรศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาบทเรียนเรื่องคำยืมแบบออนไลน์ เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการทำเล่มคู่มือ

บรรณานุกรม

- กันทริน รักษ์สาคร ประยูร เทพนวล อุดม ทักขระ และอัมรินทร์ สันตินิยมภักดี. (2557). การพัฒนา
 หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับอบรมมัคคุเทศก์อาสาและบุคลากรต้นแบบเพื่อเปิดประตูร่วมด้วย
 ประชาคมอาเซียน. สงขลา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- เกรียงไกร เรือนน้อย. (2553). การยืมภาษา. เข้าถึงวันที่ 8 ธันวาคม 2557
<https://www.gotoknow.org/posts/371148>
- จันทร์พา ทักภูธร. (2554). ลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษของนักวิชาการไทย : การศึกษาเบื้องต้น. สุทธิ
 ปริ ทัต นสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. เข้าถึงวันที่ 5 ธันวาคม 2557
<http://www.dpu.ac.th/dpurc/assets/uploads/magazine/bp0jp3jtau8g0ks.pdf>
- จิตติมา ลายหุ้ย. (2551). การใช้ศัพท์บัญญัติกับบริบทที่เป็นทางการของนักศึกษา
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. เข้าถึงวันที่ 12 พฤษภาคม 2558 ที่
<https://www.l3nr.org/posts/2249712558> ที่ file:///C:/Users/home/Downloads/5763-10879-1-
 PB.pdf
- จุฬามาศ สุวรรณพงศ์. (2555). การใช้คำทับศัพท์และศัพท์บัญญัติ. เข้าถึงเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2557 ที่
<http://www.thaigoodview.com/node/144936>.
- ฉัตรสุดา คล้าฉิม. (2550). การใช้ภาษาในเว็บไซต์หน้าข่าวเศรษฐกิจของกระทรวงการคลัง. เข้าถึงเมื่อ
 18 มกราคม 2557 ที่ http://dric.nrct.go.th/bookdetail.php?book_id=222406
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2541). การศึกษาเจตคติและความเข้าใจของนักศึกษาในการใช้คำทับศัพท์
 ภาษาอังกฤษ วารสารศรีนครินทร์วิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.
 Vol. 1, No. 3.
- ทัตพิชา ชลวิสูตร. (2553). การศึกษาภาษาเพื่อการสื่อสารในเว็บไซต์. เข้าถึงเมื่อ 18 มกราคม 2557 ที่
www.lpru.ac.th/thaiart/pdf/research/02.pdf
- ภาทิพ ศรีสุทธี. (มปป). คำยืมจากภาษาอังกฤษ. เข้าถึงวันที่ 5 ธันวาคม 2557 ที่
<http://www.st.ac.th/bhatips/thaiword02.htm>
- สุปรีย์ สุวรรณบูรณ์. (2556). ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน. เข้าถึงวันที่ 5
 ธันวาคม 2557 ที่ <http://www.ipesp.ac.th/learning/thai/Chapter3.html>
- รัชตพล ชัยเกียรติธรรม. (2554). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย
 และภาษาจีน. เข้าถึงวันที่ 5 ธันวาคม 2557 ที่ [http://pramern.chaiyaphum1.com/activity/
 phlwcaythiy-cinniyumkhayumphasaxangkvs](http://pramern.chaiyaphum1.com/activity/phlwcaythiy-cinniyumkhayumphasaxangkvs)

- สุปรีย์ สุวรรณบูรณ์. (2556). ภาษาต่างประเทศที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน. เข้าถึงวันที่ 5 ธันวาคม 2557 ที่ <http://www.ipesp.ac.th/learning/thai/Chapter3.html>
- แสงจันทร์ แสนสุภา. (2552). **เพลินภาษา 5 นาที**. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, กรมประชาสัมพันธ์.
- อัจฉรา เทพแปง. (2557). กลวิธีการแปลคำนามประสมจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยในนวนิยายเรื่อง 'แฮร์รี่ พ็อตเตอร์กับศิลาอาถรรพ์'. วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เข้าถึงวันที่ 11 พฤษภาคม
- Daulton, F.E. (2011). On the Origins of Garaigo Bias: English Learners' Attitudes Towards English-based Loanwords in Japan. **THE LANGUAGE TEACHER**, vol. 35(6), November / December 2011.
- Dörnyei, Z. (2003). Attitudes, Orientations, and Motivations in Language Learning: Advances in Theory, Research, and Applications. **Language Learning**, vol. 53 (S1), May 2003.
- Nunan, D. and Lamb, C. (2001). Managing the learning process in Innovation in English language teaching: a reader. Eds DR Hall & A. London: Hewings Routledge, pp. 27–45.
- Warschauer M. (1996). Reprinted with permission of Logos International. Please cite as:
 "Computer Assisted Language Learning: an Introduction". In Fotos S. (ed.) **Multimedia Language Teaching**. Tokyo: Logos International.

ภาคผนวก

